

Potloodschets, 1938

innige verwondering in een portret behouden blijft. Een uiterst gevoelig geschilderd vrouweportretje bevestigt dat snaren geraakt kunnen worden van een gevoelswereld waar essentiele waarden klank behouden, waardoor het portret zijn dubbel „aangezicht” verkrijgt, dat van gelijkenis en dat van innerlijk evenbeeld. En juist door dit laatste wordt het uit een trillingsveld van nerveuse voelhorens geheven naar een terrein waar het ruischen van een tijdlooser melodie al het andere overstemt. En alleen zoo'n geschilderd gelaat heeft algemeene beteekenis.

★

Er is ook nog niet ten volle gerijpt werk, bedrukt als het werd door onze moderne angst-

de „Nieuw Amsterdam” het arbeidsveld door ambachtelijke preoccupaties verruimd, doch juist toen bleek dat de beeldhouwersblik het zien meer en meer ging richten. — Daarna was allereerst weer een geschilderd mansportret de verrassing, omdat hierin toch nog duidelijker dan in vroeger werk tot uitdrukking werd gebracht hoe bezieling en bezield worden tot een harmonisch geheel konden worden gebracht, zoodat de verf haar materiele waarde ging verliezen en het oog achter den helderen blik der geschilderde oogen een innerlijk bewust en openbloeiend leven als gestalte herkent en daardoor iets ondergaat van het hart der dingen en dat wonderlijk gebeuren dat den polsslag van ons „zijn” op gang weet te houden. Het is reeds veel als tegenwoordig iets van die